

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddziałowi w Koszalinie

o ubezpieczenie społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 19 czerwca 2023 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 września 2020 r., III AUa 231/20,

- 1. odrzuca skargę nadzwyczajną;**
- 2. zasądza od Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddziału w Koszalinie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 15 września 2020 r., III AUa 213/20 oddalił apelację ubezpieczonej J. C. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 31 stycznia 2020 r., IV U 270/19.

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców (dalej: jako Rzecznik) pismem z 4 maja 2022 r., powołując się na art. 9 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (Dz.U. 2018 r., poz. 648, dalej jako: ustawa o Rzeczniku) w związku z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym

(tekst jedn. Dz. U. 2021 r. poz. 154 z późn. zm., dalej jako: u.SN) wniósł skargę nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 30 lipca 2020 r., III AUa 231/20.

Rzecznik skarżonemu wyrokowi na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 i pkt 3 u.SN zarzucił:

1. oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że J. C. nie prowadziła działalności gospodarczej, a tym samym nie podlegała ubezpieczeniu w sytuacji, gdy prowadzona przez nią działalność gospodarcza miała charakter zorganizowany i ciągły oraz była prowadzona w celu zarobkowym, a tym samym J. C. podlegała ubezpieczeniu;
2. naruszenie zasad oraz wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji RP, tj. art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 oraz art. 7 Konstytucji RP poprzez uznanie, że J. C. nie prowadziła działalności gospodarczej, a tym samym nie podlegała ubezpieczeniu.

Rzecznik powołując się na art. 91 § 1 ustawy o SN wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżący w uzasadnieniu wskazał, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty myli pojęcie prowadzenia działalności gospodarczej z zatrudnieniem w ramach stosunku pracy. W sposób szczególny uwidacznia się to w argumentacji organu orzekającego mającej wskazywać na przerwanie prowadzenia działalności gospodarczej przez J. C. Rzecznik podkreślił, że z istoty wykonywania działalności gospodarczej wynika pełna swoboda w zakresie tego, w jaki sposób przedsiębiorca tę działalność prowadzi. Okoliczności, jak brak podporządkowania oraz brak jakichkolwiek ustalonych ram w zakresie tego, w jaki sposób przedsiębiorca osiąga zamierzony efekt gospodarczy w sposób oczywisty odróżnia prowadzenie działalności od bycia pracownikiem. Skarżący podkreślił, że norm prawa pracy, które stanowią ochronę dla pracownika, nie można w drodze analogii stosować do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Prowadzenie działalności w sposób ciągły nie oznacza bowiem prowadzenia jej w ściśle określonych ramach czasowych, czy też w stałych ściśle określonych odstępach czasu. Ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej nie można mylić z częstotliwością podejmowanych przez przedsiębiorcę czynności. Fakt, że wysokość dochodów

przedsiębiorcy może się wahać wynika z istoty prowadzenia działalności gospodarczej. Bycie przedsiębiorcą uzależnione jest od czynników zewnętrznych takich, jak zapotrzebowanie na usługi. Rzecznik wskazał, że w jego ocenie Sąd Apelacyjny w przypadku J. C. w sposób oczywisty błędnie ustalił stan faktyczny sprawy przyjmując, że choroba oraz sprawowanie opieki nad chorym członkiem rodziny skutkowały zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Podobnie według obecnie obowiązującego art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Skarżący odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazując, że przyjmuje się w nim, iż podstawą do powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest faktyczne wykonywanie działalności pozarolniczej (art. 13 pkt 4 tej ustawy) rozumianej jako rzeczywiste podjęcie i prowadzenie działalności zarobkowej wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 25 listopada 2005 r., I UK 80/05; 14 września 2007 r. III UK 35/07; 18 lutego 2009 r., II UK 207/08; 19 lutego 2009 r., II UK 215/08; 19 lutego 2010 r., II UK 186/09; 22 lutego 2010 r., I UK 240/09; 18 listopada 2011 r., I UK 156/11). Skarżący podniósł, że w jego przeświadczeniu z materiału dowodowego wynika, że prowadzona przez J. C. działalność gospodarcza posiada wszystkie opisane powyżej cechy.

J. C. prowadziła działalność gospodarczą przez ponad 5 lat. Ubezpieczona miała zatem utrwalony tytuł do ubezpieczeń społecznych i ów fakt nie był kwestionowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Okres prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 października 2011 r. był więc na tyle długi, że nie sposób wywieść z niego, że ubezpieczona rozpoczynając działalność gospodarczą prowadziła ją w sposób pozorny. Nadto, skarżący zaznaczył, że jednym z elementów kreującym działalność gospodarczą jest jej zarobkowy charakter. W orzecznictwie prezentowane jest jednolite stanowisko, iż: „dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu

(zarobku), rozumianego jako nadwyżka przychodów nad nakładami (kosztami) tej działalności. Jednakże znaczenie w tym, zakresie ma również kryterium w postaci dążenia danego podmiotu do osiągnięcia zarobku (będącego zazwyczaj zyskiem) przez wykonywanie określonej działalności. Nie jest więc konieczne faktyczne osiąganie dochodów z danej działalności zwłaszcza, że w dużej mierze zależy to od czynników niezależnych od osoby prowadzącej działalność gospodarczą. O zarobkowym charakterze działalności gospodarczej nie decyduje faktyczne osiągnięcie zysku, lecz zamiar jego osiągnięcia. Podsumowując przesłanka zarobkowego charakteru działalności zostanie spełniona wtedy, gdy jej prowadzenie przynosi rzeczywisty zysk, ale również wówczas, gdy pomimo jego nieosiągnięcia, przedsiębiorca nastawiony był na uzyskanie dochodu (wyroki Sądu Najwyższego z: 13 września 2016 r., I UK 455/15 oraz 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16).

Rzecznik skonstatował, że nie do pogodzenia z zasadą państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej jest pozostawanie w obrocie prawnym prawomocnego wyroku, który wydany został na skutek dokonania ustaleń faktycznych w oczywistej sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Rzecznika wniesienie skargi nadzwyczajnej jest konieczne i celowe, gdyż ubezpieczona na skutek wydania wyroku rażąco błędnego wyłączona została z systemu ubezpieczeń społecznych. Pozbawiona została zatem zagwarantowanego jej Konstytucją RP (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP) prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy, a skonkretyzowanego w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Pismem z 15 listopada 2022 r. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców sprecyzował, że skargą nadzwyczajną zaskarża w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 15 września 2020 r., III AUa 213/20.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Koszalinie pismem z 9 grudnia 2022 r. zażądał oddalenia skargi nadzwyczajnej w całości oraz zasądzenia na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna podlegała odrzuceniu *a limine* z uwagi na fakt, że obarczona była brakiem konstrukcyjnym, które nie podlegało uzupełnieniu.

Zgodnie z art. 95 pkt 1 u.SN do skargi nadzwyczajnej mającej za przedmiot sprawę cywilną, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy ma więc obowiązek stosować wszystkie przepisy o skardze kasacyjnej – za wyjątkiem tych, których stosowanie wprost wyłączają przepisy u.SN – przy rozpoznawaniu skargi nadzwyczajnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2022 r., I NSNc 309/21).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN, do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, a zatem i skargi nadzwyczajnej należą:

1. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części;
2. przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie;
3. wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Skarga kasacyjna i skarga nadzwyczajna powinna zawierać wszystkie wyliczone wyżej elementy konstrukcyjne pod rygorem jej odrzuceniem *a limine*. Artykuł 398⁶ § 2 k.p.c. stanowi wprost, że sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

Wywiedziona przez Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców skarga nadzwyczajna – w brzmieniu pierwotnym, tj. ustalonym w piśmie z 4 maja 2022 r. – zawierała wadę konstrukcyjną polegającą na braku sprecyzowania zakresu zaskarżenia. Określenie tego zakresu jest istotnym wymogiem konstrukcyjnym skargi nadzwyczajnej. Na skarżącym ciąży obowiązek wyraźnego i dokładnego wskazania, czy zaskarża orzeczenie w całości, czy w określonej części i skorelować ten zakres z treścią wniosku skargi kasacyjnej, co do uchylenia

lub uchylenia i zmiany zaskarżonego orzeczenia w powiązaniu z prawidłowo oznaczoną wartością przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 października 2007 r., V CSK 309/07; 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13; 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13).

Ze względu na znaczenie przedmiotowego wymagania przyjmuje się, że sądowi nie może być pozostawiona możliwość jakiejkolwiek interpretacji zakresu zaskarżenia, który musi być sformułowany w sposób jednoznaczny, nienasuający wątpliwości. Zakres zaskarżenia powinien być precyzyjny, nie można domniemywać jego treści na podstawie innych elementów skargi kasacyjnej, czy skargi nadzwyczajnej.

Orzeczenie sądu drugiej instancji staje się prawomocne z chwilą jego wydania. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest terminem ustawowym i procesowym, który ze względu na jego ustawowe źródło nie podlega modyfikacji. W czasie, w którym wniesienie skargi kasacyjnej (także skargi nadzwyczajnej) leży w dyspozycji skarżącego, może on zmodyfikować wniesioną wcześniej skargę kasacyjną poprzez usunięcie wad pierwotnie wniesionej skargi, w tym także braków konstrukcyjnych. Przy czym sanowanie tych braków możliwe jest jedynie przed upływem ustawowego terminu do wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Gdy skarga kasacyjna zostanie przed upływem tego terminu zmodyfikowana, Sąd Najwyższy rozpoznaje ją w ostatecznym brzmieniu, tj. w wersji ustalonej w chwili upływu dwumiesięcznego terminu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2016 r., III CZ 18/16).

Strona może wnieść nową (kolejną) skargę kasacyjną, jeżeli poprzednia przed upływem terminu będącego w dyspozycji strony, została prawomocnie odrzucona. Odrzucenie niweczy skutki procesowe związane z wniesieniem środka zaskarżenia. Skarga cofnięta może również zostać ponownie wniesiona, jeżeli nie upłynął jeszcze termin do jej wniesienia.

Zgodnie z art. 89 § 3 u.SN, [s]kargę nadzwyczajną wnosi się w terminie 5 lat od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli od orzeczenia została wniesiona kasacja albo skarga kasacyjna - w terminie roku od dnia ich rozpoznania. Niedopuszczalne jest uwzględnienie skargi nadzwyczajnej na niekorzyść oskarżonego wniesionej po upływie roku od dnia uprawomocnienia

się orzeczenia, a jeżeli od orzeczenia została wniesiona kasacja albo skarga kasacyjna - po upływie 6 miesięcy od dnia jej rozpoznania.

W przedmiotowej sprawie orzeczenie zaskarżone skargą nadzwyczajną stało się prawomocne 15 września 2020 r., a pismo stanowiące jej ostateczne sprecyzowanie wniesione zostało 15 listopada 2022 r., zatem z zachowaniem 5-letniego terminu do wniesienia skargi nadzwyczajnej. W konsekwencji zatem skarga nadzwyczajna była badana przez Sąd Najwyższy w brzmieniu zmodyfikowanym ww. pismem procesowym.

Sąd Najwyższy szczegółową analizę konstrukcji skargi nadzwyczajnej w kontekście jej przesłanek rozpoczął od ogólnej przesłanki wskazanej w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. Sąd Najwyższy odnosząc się do relacji zachodzącej pomiędzy podstawami tego środka zaskarżenia wymienionymi w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN, a warunkiem dopuszczalności wniesienia skargi nadzwyczajnej z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wskazał, że „[s]ystemowe usytuowanie fragmentu przepisu nawiązującego do zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (bezpośrednio przed i na równi z abstrakcyjnie scharakteryzowanymi uchybieniami, o których mowa w przepisach art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN) wskazuje jednoznacznie na to, że intencją ustawodawcy było sformułowanie w tym fragmencie jednostki redakcyjnej ustawy o Sądzie Najwyższym podstawy skargi nadzwyczajnej równorzędnej z tymi, o których mowa w pkt 1-3 przepisu” (zob. postanowienia z: 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 1/19 oraz 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19). Sąd Najwyższy zwracał też uwagę na to, że użycie sformułowania „o ile” łączącego pierwszą część zdania, kształtującą pierwotną przesłankę, z drugą częścią zdania, w której w trzech punktach wymienione zostały podstawy szczegółowe wniesienia skargi nadzwyczajnej, jednoznacznie wskazuje na to, że konieczne jest jednoczesne zaistnienie tej pierwotnej przesłanki oraz którejkolwiek z podstaw szczegółowych wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19; wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 1/19,

zasada demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej jest zatem podstawowym kryterium, na podstawie którego za pomocą skargi nadzwyczajnej mogą być korygowane prawomocne orzeczenia sądowe zawierające istotne wady, dotyczące bądź sfery prawnej (art. 89 § 1 pkt 1 i 2 u.SN), bądź faktycznej (art. 89 § 1 pkt 3 u.SN).

Takie ścisłe określenie przesłanek przedmiotowych skargi nadzwyczajnej związane jest z funkcją ochronną Konstytucji RP, tj. z jednej strony dążeniem do zapewnienia prawidłowości działania organów władzy publicznej (art. 7 w zw. z art. 2 Konstytucji RP), a z drugiej – konieczną ochroną stabilności i prawomocności orzeczeń sądowych oraz kształtowanych przez nie stosunków prawnych (art. 45 w zw. z art. 2 Konstytucji RP – tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20). Konstrukcyjnym założeniem skargi nadzwyczajnej jest więc takie określenie jej przesłanek, by służyła ona eliminowaniu z obrotu orzeczeń sądowych obarczonych wadami o fundamentalnym – z punktu widzenia zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej – znaczeniu. W konsekwencji, stwierdzone naruszenia muszą być na tyle poważne, by względ na całokształt zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji RP nakazywał ingerencję w powagę rzeczy osądzonej. Europejski Trybunał Praw Człowieka kilkakrotnie rozważał zgodność nadzwyczajnych środków zaskarżenia z Europejską Konwencją Praw Człowieka. Między innymi wskazał, że nadzwyczajne środki zaskarżenia muszą być uzasadnione okolicznościami o istotnym i niewątpliwym charakterze, korygującymi fundamentalne wady rozstrzygnięć jurysdykcyjnych, niweczące podstawową funkcję wymiaru sprawiedliwości (*miscarriage of justice*) [Ryabykh, no. 52854/99 (2003); § 52]. W takim ujęciu skarga nadzwyczajna spełnia warunki postulowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20).

Na autorze skargi nadzwyczajnej ciąży obowiązek przytoczenia i uzasadnienia podnoszonych w skardze podstaw jej wniesienia (art. 95 pkt 1 u.SN w zw. z art. 398⁴ § 1 k.p.c.), co oznacza konieczność podania tych podstaw w jej *petitum* oraz uzasadnienia na czym (na gruncie realiów konkretnej sprawy) miałyby polegać wskazane naruszenie. Wskazane wymogi dotyczą zatem także

przesłanki funkcjonalnej, o której mowa w przepisie art. 89 § 1 *in principio* u.SN. Autor skargi kasacyjnej nie może poprzestać na podaniu, że doszło do naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), lecz ciąży na nim też obowiązek sprecyzowania, konkretnego(-ych) przepisu(-ów). Podobnie autor skargi nadzwyczajnej musi sprostować obowiązkowi zwięzłego, lecz precyzyjnego wyeksplikowania tego, w jakich konkretnie naruszeniach prawa upatruje uchybień, o których mowa w art. 89 § 1 u.SN („podania na czym polega zarzucane uchybienie”) i uzasadnienia tej tezy, dotyczy to również podstawy ogólnej z art. 89 § 1 *in principio* (zob. postanowienia z: 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 1/19; 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19). Samo wykazanie przez skarżącego, że orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji RP lub że w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, nie jest przy tym równoznaczne z wykazaniem, że wniesienie skargi jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Gdyby bowiem tak było, ustawodawca poprzestałby na wskazaniu trzech podstaw zawartych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19 i 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 1/19).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż skarżący w ogóle zaniechał wskazania w *petitum* skargi nadzwyczajnej, że orzeczenie stanowiące jej przedmiot narusza zasadę demokratycznego państwa prawnego. Tym samym stwierdzić należy, że nie powołał się na przesłankę funkcjonalną, o której mowa w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. W części wstępnej skargi nadzwyczajnej wyraźnie zaznaczył, że w jego ocenie zachodzą przesłanki szczególne, odwołał się bowiem wprost do art. 89 § 1 pkt 1 u.SN oraz art. 89 § 1 pkt 3 u.SN. Skarżący na stronie 6 i 7 skargi nadzwyczajnej podjął próbę uzasadnienia przesłanki ogólnej, której nie można jednak uznać za skuteczną z uwagi na obarczenie jej błędem logicznym *idem per idem*. Należy mieć bowiem na względzie, że w ocenie skarżącego rzekomo błędne ustalenia w zakresie stanu faktycznego zrekonstruowanego przez Sąd Apelacyjny (przesłanka szczególna wniesienia

skargi nadzwyczajnej) świadczą jednocześnie o naruszaniu przez zaskarżone orzeczenie zasady demokratycznego państwa prawnego. W tym kontekście argumenty skarżącego dotyczące zaistnienia materialnej podstawy ogólnej wystąpienia ze skargą nadzwyczajną określonej w art. 89 § 1 *in principio* u.SN, okazały się niewystarczające.

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy kierując się podstawowymi zasadami prawa procesowego uznał, że nie może merytorycznie rozpoznać skargi nadzwyczajnej obarczonej nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN orzekł, jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 2 na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[K.B.]

[ał]